

Nr 176.

Av herr **Arrhén**, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning rörande anställnings- och avlöningsförhållanden för amanuenser m. fl. därmed jämförliga befattningshavare.

I bilaga 2 till statsverkspropositionen lämnas en redogörelse för vissa förslag rörande anställnings- och avlöningsförhållanden för amanuenser i statsförvaltningen, av innebörd att extra ordinarie tjänstemän i nuvarande 21 lönegraden icke vidare skola redovisas i personalförteckningarna och Kungl. Maj:t i anledning härav bemyndigas vidtagna betingade förändringar i personalförteckningarna. Avsikten härmed har varit att för förvaltningstjänstemän med juridisk och annan högre utbildning tillskapa en fast befordringsgång i rekryteringsgraderna, innebärande bl. a. att befattningshavarna i normala fall 7 1/2 år efter inträde i statsförvaltningen uppnå nu nämnda lönegrad. Initiativet är tacknämligt och ägnat att avhjälpa åtskilliga missförhållanden.

I propositionen har beaktats, att understundom skäl kunna tala för en avvikelse från den uppgjorda befordringsgången i för befattningshavarna förmånlig riktning, varjämte det påpekats, att hinder givetvis icke möter för befattningshavare i rekryteringsgrader att söka och erhålla tjänst i lönegrader *över* den föreslagna befordringsskalans högsta lönegrad. Vad beträffar förutsättningarna för avvikelser i förmånlig riktning hava dessa knutits till dels behovet av att inom visst verk anställa eller befordra befattningshavare med speciell utbildning och dels önskvärdheten för statligt verk att i konkurrens med icke-statlig arbetsgivare kvarhålla befattningshavare, som visat exceptionell duglighet. Utrymmet för avvikelser är sålunda synnerligen begränsat och torde i själva verket endast sällan kunna begagnas och knappast enbart för att premiera en duglig befattningshavare. Det förefaller beklagligt, att man praktiskt taget helt bortsett från den stimulan för befattningshavarna, som ligger i vetenskapen att prestationer över medelmåttan kunna belönas med snabbare befordringstur. Med kännedom om befordringsvanorna i statstjänst förefaller det icke heller sannolikt, att en befattningshavare i lägre lönegrad än 21 skall i konkurrens med befattningshavare med kanske långvarig tjänstgöring i 21 lönegraden med framgång kunna konkurrera om tjänster.

För det stora flertalet jurister, icke minst för de duktiga och för dem som hava ambition att skapa sig en ställning, framstår den tjänstetid, som är förutsättning för befordran till den i och för sig icke alltför höga lönegraden Eo 21, såsom alltför lång. Då härtill kommer, att förutsättningarna för avsteg härifrån — som anförts — äro begränsade, är det icke osannolikt, att statsverket i fortsättningen kommer att få kanske till och med svårare än nu

att hävda sig i konkurrensen om den bästa arbetskraften. Att detta icke är förenligt med samhällets eget intresse är uppenbart. Icke minst det moderna samhället har behov av väl utbildad och för sina uppgifter intresserad arbetskraft för att statsmaskineriet skall kunna fungera tillfredsställande.

Den föreslagna beföringsgången, som börjar i lönegraden Ex 15 (under vissa förutsättningar i Ex 17) och slutar i Eo 21, kan heller icke synas tillfredsställande vid jämförelse med de avlöningsförmåner, som erbjudas annan personal med likvärdigt utbildningsunderlag. Jag tillåter mig hänvisa till att t. ex. läroverkslärare — vilka enligt gängse uppfattning icke äro alltför väl tillgodosedda — påbörja sin tjänstgöring i lönegraden Ex 20 för att numera efter ett fåtal år befordras till extraordinarie anställning i 21 lönegraden.

Det synes icke rimligt, att avlöningsförhållandena i förvaltningstjänst skola vara sådana, att statstjänst måste framstå såsom en nödfallsutväg och att svårigheter uppkomma för statsverket att behålla god arbetskraft.

Därför hemställes,

- att riksdagen för sin del måtte uttala sig för
- att den reglerade beföringsgången utsträckes utöver lönegraden Eo 21 för jurister i förvaltningstjänst,
- att slutlönegraden inom den fasta beföringsgångens ram uppnås på kortare tid än vad som avsetts, samt
- att avvikelser från beföringsgången i för vederbörande befattningshavare förmånlig riktning kan äga rum även då konkurrens med icke-statlig verksamhet ej föreligger utan befattningshavaren enbart visat framstående duglighet.

Stockholm den 23 januari 1947.

Erik Arrhén.

Nr 177.

Av herr **Nilsson, Bror**, och herr **Persson, Karl**, om *provisorisk höjning av de värnpliktigas penningbidrag.*

(Lika lydande med motion i Andra kammaren nr 273.)

Stockholm den 23 januari 1947.

B. A. Nilsson.

Karl Persson.